D·N
27/7 1952

Överlägsna motståndare vid presidentvalet

Omdömesgilla iakttagare från skilda läger är ense om att demokraterna val av presidentkandidat inte gärna kunde ha fallit på en mera dugande och röstvärvande man än guvernören i Illinois, Adlai Stevenson. Valet är en överraskning endast såtillvida som Stevenson hela tiden bestämt vägrat att delta i striden om kandidaturen, ja, gång efter annan förklarat sig ovillig att motta den; först under konventets sammanträde och antydde Stevenson att han inte skulle vägra om erbjudandet riktades till honom. Att Stevenson från skilda synpunkter skulle bli en god kandidat har man länge haft klart för sig, och redan tidigt i våras utpekade Truman honom som en lämplig efterträdare. Stevensons obenägenhet att ställa upp — kulminerande i den amerikanska grotesken att han skulle skjuta sig om han blev nominerad — har efter allt att döma varit fullt ärlig, men sannolikt förestavades den delvis av ovilja att framstå som den avgående presidentens skyddsling. Då Stevenson nu nominerats har det skett under sådana former att hans självständighet blivit ovanligt markerad. Uppslutningen kring hans namn är ett uttryck för att majoriteten av delegater ansett honom överlägsen; han har inte nått kandidaturen — som så många andra — på grund av att stridande fraktioner fallit tillbaka på en person som kunnat samla genom sin färglöshet.

Stevenson är en av de — trots alla generalisationer i motsatt riktning — gamla talrika presidentkandidater som inte kan skryta med en kombination av fattigdom och framgång; han tillhör en sedan flera generationer förmögen och ingiftelseskrets familj, och hans arbetsfria inkomst påstås vara 40.000 dollar om året. Liksom de flesta amerikaner av denna klass har Stevenson inte sett politiken som en karriär. Han har länge varit framgångsrik advokat, och först under andra världskriget blev han helt upptagen av allmän tjänst. På få år vann han härvid en ovanligt vidsträckt förvaltningserfarenhet: som hög tjänsteman inom marin- och utrikesdepartementen, medlem av eller chef för skilda till Europa utsända kommissioner, delegat i Förenta nationerna. Först år 1948, vid 48 års ålder, gav han sig in i politiken i mera egentlig mening, då han antog demokratiska kandidaturen till guvernör i Illinois. Hans segrar, med bortåt 600.000 rösters majoritet — medan Trumans flertal i Illinois var 34.000 — gjorde honom till en förgrundsman inom partiet. Han visade sig vara en skicklig, många säger lysande, talare — hans radioröst jämföres med Franklin Roosevelts — med naturlig förmåga att bli populär inom skilda grupper.

Att vara statsguvernör är enligt allmän uppfattning den bästa förberedelsen för presidenturen; i Stevensons fall förenas denna skola, vilket är ovanligt, med inom kännedom om den unionella förvaltningen och utrikespolitiken. Och som guvernör i Illinois — med 9 miljoner invånare USA:s fjärde stat — har Stevenson varit sällsynt framgångsrik. Han blev vald efter många års republikanskt styre; de demokratiska yrkespolitikerna såg i nomineringen av en erkänt förstklassig kraft den enda vägen till seger, men räknade på att kunna begagna den nye guvernören som soldare av fädrifter tiga ämbeten. Stevenson blev emellertid en typisk "reformguvernör" i en stat som under långa perioder hårt till Amerikas främst förvaltade. Han markerade omedelbart sin självständighet genom att vägra att följa, eller rent av att motta, partimaskinens råd i fråga om tjänstetillsättningar. Inom skolväsen, sjukvård, fattigvård, vägväsen gjorde han stora insatser, samtidigt som utgifterna nedbragtes genom indragning av onödiga befattningar och hård kamp mot allt slags korruption. Trots radikala åtgärder har guvernör Stevenson dock inte blivit stämplad som radikal; försiktighet i uttrycksättet, respekt för fri företagsamhet, sparsamhet med statens utgifterna och en allmän förhandlingsvilja har givit honom en stark ställning även bland de moderata.

Vilken är Stevensons hållning i de större frågor som han blir ställd inför som presidentkandidat och eventuellt som president? Första vittnesbörd härom finna i hans tal inför konventet och i den intressanta intervju som Dagens Nyheters korrespondent lyckats erhålla före nomineringen. I utrikespolitiska frågor står Stevenson helt på den linje, den samarbetets och den fasta hållningens linje, som utformats under de senaste åren. I ekonomiskt-sociala frågor kan Stevenson likaså betraktas som Franklin Roosevelts och Trumans naturlige arvtagare, även om han kanske företrädare något mindre av programmatiskt reformvilja. I rasfrågan, frågan om medborgerliga rättigheter, torde man kunna säga detsamma; i Illinois har Stevenson gång efter annan — utan total framgång — föreslagit lagstiftning mot diskriminering vid anställning i privat liksom i offentlig tjänst; likval tyder mycket på att han skall söka dämpa oppositionen mot demokraternas politik i "det trogna Södern" genom att i det längsta överlåta reformerna på detta område till de delstatliga myndigheterna och inte så bestämt som Truman gå den unionella vägen.

Efter det republikanska konventet har demokraterna talat om omigheten bland motståndarna och om oklarheten i deras program; redan under det demokratiska konventet har republikanerna svarat med samma mynt. Båda anklagelserna är i stort sett riktiga — båda partierna är väldiga ensembler, väldiga koalitioner av i mycket stridiga element, så som alltid i amerikansk politik. Såvitt nu kan ses är dock enigheten inom det demokratiska partiet större än 1948. En progressistisk splittring, som i norr fångar massor av demokratiska väljare, är det inte fråga om. Inte heller finns en dixiekratisk utbrytning i Södern sannolik. Dixiekraternas begränsade framgångar 1948 har, synes det, avskräckt nystatsmännen från dylika experiment; valet av Alabamasenatorn Sparkman till vicepresident torde även göra en schism föga trolig.

Hur högt man än skattar Eisenhowers speciella popularitet, måste därför Stevenson utsikter anses stora. Om man bortser från de tre stater som republikanerna år 1948 vann på grund av den progressistiska aktionen, kan fastslås att Eisenhowers parti, även om det skulle vinna alla stater som någon gång vid de fyra senaste presidentvalen röstat republikanskt, blott skulle få 190 elektorsröster av 531 — det vitsar blott demokraternas starka ställning.

Valet i november står mellan två män som efter alla vittnesbörd står nära kungsdrån i amerikansk politik; klara skiljelinjer den emellan kan knappast spåras nu, möjligen avaljas de — eller skapas — under kampanjen. Denna kampanj kan väntas bli högintressant och det är demokraternas starka ställning.

Valet i november står mellan två män som efter alla vittnesbörd står nära kungsdrån i amerikansk politik; klara skiljelinjer den emellan kan knappast spåras nu, möjligen avaljas de — eller skapas — under kampanjen. Denna kampanj kan väntas bli högintressant och det är demokraternas starka ställning.

En konung faller

För mindre än en vecka sedan avslog kung Faruk av Egypten en begäran från den då relativt okände generalmajor Naguib bej att få inträda i regeringen som krigsminister. Sedan några dagar är samme general etablerad som landets verklige härskare, och på fördagen tvingade han monarken — intill nu ansedd vara i besittning av den största personliga makten av alla kvarvarande kungar — att skiljkera och att lämna sitt land.

Trots det dramatiska förspelet kommer den nu fullföljda aktionen mot Faruk som en överraskning. Statskuppen hade ett obloligt förlopp, och utnämningen av konungens gamle förtrogne Aly Maher pascha till premärminister pekade mot något slags kompromiss. Att Naguib till en början riktade sina utrensningsåtgärder nästan helt mot höga militärer och polistjänstmän föredöll också bekräfta att kuppen var avsedd att få en relativt begränsad räckvidd. Tydligen har emellertid motsättningarna varit långt mera djupgående än man i utlandet haft anledning att anta.

Omvälvningen i Egypten uppvisar otvivelaktigt flera positiva sidor. Naguib beskrivs av alla som kommit i beröring med honom som en efter egyptiska förhållanden självständig och rättsinnig man, och ingen har betvivlat att drivfjädern till hans aktion främst varit att komma till rätta med den politiska och ekonomiska korruption som förgiftat hela landet. Hans fasta grepp om krigsmakten kan också tyckas innebära en säkerhet mot att kaos uppstår i ännu ett av Mellersta Österns länder.

Andå vore det utan tvivel förhastat att avskriva möjligheten av nya, än allvarligare förvecklingar. Politikerna har visserligen under intryck av den kraftfulla och målmedvetna militära framsidan hittills hållit sig påfallande lugna, men med kännedom om hur underminerat hela det egyptiska samhället är av intriger och personoch partimanöver skulle det vara förvånande om den av Naguib etablerade ordningen inte förr eller senare kommer att utsättas för svåra påfrestningar. Hur självridigt och hänsynslöst kung Faruk än upprätt kan det inte förnekas att han inte stillan vässt prop på en snabb politisk uppfattning och en handlingskraft som i viss mån gjort honom till en stabiliserande faktor.

Kännare av Mellersta Östern framhåller också möjligheten av att Naguibs kupp kan locka till efterföljd både inom och utom Egypten. Misanöjet med de himmelskrikande sociala orättvisorna i Egypten börjar ta sig alltmer medvetna uttryck — Moskva har inte försummat att spela på dessa strängar — och tendenser till en revolutionär social rörelse kan väntas bli stimulerade av den lyckade kuppen mot konungen. Även i andra länder i Mellersta Östern där förhållandena liknar dem som råder i Egypten kan lusten att följa det egyptiska exemplet komma att visa sig oemotstånglig. Framför allt gäller detta Irak — ett av jordens rikaste oljeländer och granstat till det av inre konflikter och ekonomisk misär sönderslitna Persien.

I den demokratiska världen har man anledning att med oro och vaksamhet följa konvulsionerna i Mellersta Östern, men man har också tillfredsställelsen att veta att det fortfarande existerar en maktfaktor som åtminstone för Egyptens vidkommande ger en ytterstra garanti för en fullständig umarbetning av situationen: I zonen kring Suezkanalen står en brittisk styrka, som visserligen vid detta laget inte torde uppgå till mer än omkring 35.000 man, men som ändå måste anses vara en utomordentligt viktig faktor av både militär och psykologisk betydelse. Mot denna garnison har egyptiska politiker och agitatorer i åratal drivit en hetsom smittat av sig även på folkets breda lager. De senaste dagarnas händelser har visat hur riktigt engelsmännen bedömt läget då de vägrat att avstå från sina fördragsenliga rättigheter och att utsätta en av världens viktigaste sjöfartsleder för de risker det skulle innebuirt att överlämna den åt en osäker egyptisk regim.

Utrikesnämndens sammanträde

den 4 augusti med anledning av notväxlingen med Sovjetunionen om de två nedskjutna svenska flygplanen börjar kl. 14.

PRESSGRANNAR

Det läge som socialdemokraterna hoppas uppnå i höst, alltså absolut majoritet i andra kammaren, är inte jämförligt med situationen vid P. A. Hanssons regeringsuppgörelser med bondeförbundet, anmärker Upsala Nya Tidning (fp) och gör en hastig återblick:

1908 års val var ett kommunalval, när det var övervägandet hade socialdemokraterna inte majoritet i vare sig första eller andra kammaren, utan behövde bondeförbundets hjälp precis lika mycket som först.

Det enda tillfälle hittills då socialdemokraternas intresse för samregering utan behov därav blivit allvarligt prövat inträffade på sommaren 1945. Då sade de upp krigsårens samlingsregering och lät även bondeförbundarna på sin vig ensam obehövliga — P. A. Hansons rådgivare kunde nämligen då räkna med att i flertalet frågor ha tillräckligt röststöd från kommunisterna på grundval av "arbetarförelenas" gemensamma efterkrigsprogram.

Först sedan kommunisternas fakasjförhållande till Moskva definitivt avslöjats genom Fragkuppen och den icke-socialistiska oppositionen stärkts genom folkpartiets nämligen 1948 återvände det socialdemokratiska intresset för att konservera makten med bondeförbundets hjälp!

Mot den bakgrunden är Morgon-Tidningens tröstegrunder snarare ogrundade för bondeförbundet än uppmuntrande — det enda som därifrån kunna förta intrycket av "uppgångning" i statsrådet Andersons utslande om valutsikter — den absoluta majoritetsen — vore en deklaration från statsministers-partiordföranden att socialdemokratin för sin del tänker erbjuda bondeförbundet fortsatt koalition även om dess rösttotal inte längre skulle behövas. Får se om någon deklaration om den anten kommer!

Den skulle inte betyda mycket. Socialdemokraterna kan alltid i de mest hjärtliga ordalag deklarera samverkanstrenne — och samtidigt dekretera villkoren för fortsatt koalitionspolitik. Bondeförbundet berövas ett bygglist förhandsläge genom en socialdemokratisk majoritetserövring — detta är så enkelt att partimenigheten måste förstå det.

Radiotjänst har utestängt kommunisterna från den sektor av valrörelsen i radio som går över kortvågen och som är avsedd för svenskar i utlandet, och Arbetarbladet (s) beklagar detta:

Radiotjänste beslut är diskutabelt för att inte säga olyckligt. Det är inte konsekvent. Kommunisterna får delta i den allmänna debatten med de demokratiska partierna, trots att många röster höjts för att de efter vad som hänt skulle hållas utanför. Därigenom får de tillfälle att avslöja sig själva och de får ingen martyrkrona att sätta på sitt huvud. Nu borde konsekvensen ha sagt att spionpartiet kommit med även i kortvågssändningarna. Naturligtvis skulle detta innebära större risker. Kommunisterna med sitt ohämmade försakt för sanning och rätt skulle i en utsändning av kortvåg som de själva svarade för t. o. m. kunna kompromettera den svenska radion. Ingen representant från något annat parti skulle nämligen kunna granska och bemöta vad de sagt. Men vad är det som säger att Radiotjänst skall undvika alla risker? Skall inte utlandssvenskarna vara lika kompetenta som folket här hemma att bedöma ett parti sådant som kommunisterna? I Sovjet har alla andra partiera under definitivt tystats ner. Där är friheten satt i bojor. Hos oss sätter vi friheten så högt att t. o. m. ett spionparti skall få tillfälle yttra sig i radio. Den friheten blir nu delvis villkorlig. Och kommunisterna får sin lilla offentliga martyrkrona.

Beslutet är inte konsekvent, det kan man hålla med om. Det riktiga hade varit att tillämpa samma resonemang vid valledardebatten inför hemmasvenskarna som beträffande debatten inför utlandssvenskarna. Spionpartiet måste ställas åt sidan i bägge fallen. Det där med "martyrkronan" är bara kompost, tanklöst övertagande av ett bildspråk som kommunisterna själva naturligtvis omhuldar — som om de utastes för förföljelser ungefär som de första kristna. Tvärtom, diskussionen gäller om de fortfarande, trots allt vad man nu vet om dem, skall gynnas med att få förgycka och dra med den enda stora upplysningsdebatten i radio före valet.

Vid förberedelserna till det nya valsystemet bestred statsministern energiskt att något kartellförbud var aktuellt. Senare hörte det att samverkan under gemensam partibeteckning givetvis var tillåten och betydde att kartellen fortfarande kunde ingås. I ett enda fall — på Gotland — har oppositionspartierna utnyttjat denna kvarstående möjlighet till samverkan — detta för att socialdemokraterna annars med följa mer än en tredjedel av rösterna kunde få två av de tre mandaten och oppositionen bli helt oerepresenterad. Syd-svenska Dagbladet (h) konstaterar nu:

Trots detta och trots att högern och folkpartiet tidigare direkt hänvisats att begagna möjligheten att använda samma partibeteckning, har deras samverkan på Gotland utlöst stark indignation i den socialdemokratiska pressen. Så mycket var alltså den vetorns gestaltjedkonferensen": i Murmansk i mars i år, men har endast i mycket liten utsträckning egerits till de svenska lapparna. Man har emellertid ögonen öppna och gör allt vad som kan göras för att effektivt motverka en landsfientlig agitation, bl. a. genom ökad upplysningsverksamhet bland nomadfolket.

Den enligt Samefolkets tidning betydande kommunistpropagan-dan bland de svenska lapparna, vilken på senaste halvåret skulle ha antagit ganska allvarliga proportioner, anses av specialister på de norrländska kommunistproblemen som ganska betydelselös.

De svenska lapparna är så hänför lojala mot Sverige att det knappast torde finnas någon jordmån för den kommunistiska propagandan, säger herrekonsulent R. Lassinantti i Luleå, som är en av Norrlands mest kända bekännare av kommunismen.

Vi har inte märkt någon tilltagande allvarligare kommunistagitation bland lapparna, säger överkonsulent Lassinantti. Den kommunistiska propagandan, där lapparna uppmanas att "kasta av det svenska förtryckets" och bilda en egen samerepublik omfattande Norrbotten, Norska finnmarken, Troms fylke och Finska Lappland, spreds efter den stora "samekonsulent Lassinantti. Det kommunistiska propagandan, där lapparna uppmanas att "kasta av det svenska förtryckets" och bilda en egen samerepublik omfattande Norrbotten, Norska finnmarken, Troms fylke och Finska Lappland, spreds efter den stora "samejedkonferensen" i Murmansk i mars i år, men har endast i mycket liten utsträckning egerits till de svenska lapparna. Man har emellertid ögonen öppna och gör allt vad som kan göras för att effektivt motverka en landsfientlig agitation, bl. a. genom ökad upplysningsverksamhet bland nomadfolket.

Inte ens den som i första hand bör ansvaret för göteborgstaktiken kan finna något anmärkningsvärt i att man handlar så, som man gör på Gotland. Förhållandena där äro speciella. Det är inte så mycket frågan om ett partival utan fastmer ett personval. Det är landshövding Johan Ahlsten i Hemse, det gäller. Denne åtnjuter ett enastående förtroende på Gotland . . . Om den nya valordningen skulle tillämpas helt i den anda, som den förestagits, skulle Ahlsten inte ha någon chans att komma tillbaka. Då skulle det bli två socialdemokrater och bondeförbundare. Det var icke ett rättvist valresultat . . . Det räcker ingen tvekan om att Johan Ahlsten är just den man, som de icke-socialistiska villfarna på Gotland ville ha. Därför är det naturligt, att de rösta på honom.

Gotlandsvalet har fått ett litet pikant inslag. Bondeförbundarna på ön hade utsiktet en framgång att få vara med om "Ahlstensskalitionen" under beteckningen "Fram till val". Partiledningen i Stockholm sade emellertid ett bestämt nej.

Och nu är bondeförbundspressen indignerad över den samverkan som partivänerna inte får vara med om.

Första guldmedaljörerna hemma

Den svenska gymnastiktruppen från Olympiaden kom natten till söndagen med flyg till Bromma, där representanter för Gymnastikförbundet mötte och hjöd guldmedaljörerna på nattlig välkomstaupé. Se artikel på sista sidan, spalt åtta.

TRADITIONELL BELLMANSDAG MED FESTTÅG — SAMT POLIS

Galärens galjonsbild, Sonja Brenserts.

Ingen polskonflikt kastade som i fjol sin skugga över årets Bellmanspel, som på lördagskvällen traditionsenligt kunde gå av stapeln med vattenkavalkad, festtåg från Godthem och allt — inklusive en mass snälla poliser, som inte såg ut att förta sig. Askådarleden, som var täta tack vare den "livlösa värmen", var nämligen mycket sansade och trängde bara på en enda kring landtån med ett halvt dussin hjärtknipande tandlösa små amorinter kring en jättestånda — som klippt ur en sagobok.

På Tivolis stora scen flådade trolingen behagligt ur Margit Carlqvists amorbåge, innan Ivo Cramér släppte lös ett muntert sällskap i sin pantomin "Bellman i finken". Stycket bjöd på en rad tidstrogna genrebilder, scener från värdshuset Gyllene Tuppen, där Mr. Ohlsson var härligt beskäftig som Mutter.

Einar Beyron levandegjorde för fjärde gången Carl Michael med sedvanlig charm. Arets Ulla — Marion Sundh — var frestande yppig och glickspn, men inte särdeles välutspunnen. Varken Bellmans eller Ullas sång kom fullt till sin rätt, då man utom höchall på scenena ena kant placerat fängelset, varifrån mycket av sången steg.

Som Gustav III såg man veteranen Ake Jensen och som hans drottning lilet fle moderna Britta Magnii. Bo Hederström var festlig som baronen när han lade ut sina kroker efter Ulla. Cramérbaletterna förmågor förnöjde det kräsna gustavianska hovet med sirlig menuett och lustigt kinnseri.

Pantomimen var skicklig, men alltför burlesk. Det var inte utan att man höll med en av de yngsta bland dem nära 17.000-hövdade publiken, när Bellman för andra gången kastades i finken: "Det är så hopplöst när det blir sånt där", sa den lilla. Man skulle önskat att det försiktsnda och agroda hon Bellman tagits fram bättre som kontrast till det frodiga skånutlynnet. Det kunde ha gjorts i scenen "Hvila vid denna källa", som började förtjusande, men tog en osmakllig ända då uttlyktelsältagarna rullade runt i gruset genom för mycket av det röda vinet. Överlägsna skratt höstes från publiken.

Annars var nog styckets lärorikt. "Satta de verkligen Bellman i fängelse, det visste inte jag", sa en dam högt och ogenacat i trängseln.

Brodd

Stopp för ryssagitation bland svenska lapparna

Johannesson begär opartisk utredning

Styrelsen för bostudsföreningen Hyresbus har beslutat på begäran från föreningsledamot att kalla till extra föreningsmöte den 5 augusti.

Vidare beslöt styrelsen enhälligt på förslag av ordföranden, riksdagsman Ewald Johannesson, att av revisorerna begära att en revision av räkenskapsperioden 1/1—30/6 1952 omgående skall förtas.

Styrelsen begärs tillkallelse enhälligt på förslag av ordföranden att hos detta extra föreningsmöte anhålla att det måtte beslutas uppmana Stockholms stads fastighetsnämnd att föranstalta om en opartisk undersökning av bostadsföreningen Hyreshus hela verksamhet.

Slutligen beslöt styrelsen på hemställan från ett enhälligt verkställande utskott att låta utskottet träda tillbaka från fredagen. Styrelsen skall hos fastighetsnämnden begära att intendent Lambert Ljungdahl ställa till föreningens förfogande som t. f. verkställande direktör. Ordföranden står kvar i styrelsen resp. ordförande till dess fastighetsnämnden beviljat hans anskkan om befrielse från uppdraget.

DAGENS NYHETER

TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
för riksamtal: 22 40 30
Telegramadress: *Dagnyheter*
Postgiro 1 1816 (för annonser) nummer 1 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: *Herbert Tingsten* (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Ahlberg*
Redaktionschef och ansvarig Utgivare: *Sten Hedman*
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Hellbom*

PRENUMERATIONSPRISER
för, o. m. 1 mai 1952
A = Stockholmsområdet
Stor-Stihlms Övriga tidningsområde landet
Månad ..... kr. 6:— kr. 5.75
Kvartal ..... » 17.00 » 16.75
Halvår ..... » 34.00 » 33.—

ANNONSPRISLISTA daterad 1/1 1952 tillhandahålles på begäran.

Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1952.

Svartrost i Östergötland

Personal från statens växtskyddsanstalt i Linköping fann på lördagen att svartrost angripit vete och råg på två platser i Östergötland. Liksom förra sommaren är sådan onormalt sent utvecklad, vilket tillsammans med den egynnsamma väderleken ökat angreppsrisakerna, framhåller föreståndaren för växtskyddsanstalten, B. Wahlin, för Östgöten. Smittsa spridning kan emellertid hindras om vädret blir torrare i fortsättningen.

Riksförbundet Sveriges musikkårer

inledde på lördagen en två dagars musiktrafi i Uddevalla. 650 deltagare från ett 30-tal musikkårer i hela landet hade infunnit sig, och dessutom var grannländerna representerade. Stämman öppnades av statsrådet John Ericsson. En jättekorkster gav därefter en konsert, dirigerad av dirigenter från olika amatörmusikkårer, varefter de Per Lindfors ledde musikalisk frågesport.

DN:s Olympiareportage i särklass

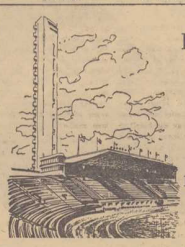

EXPERTER PÅ ALLA GRENAR
ger Er allsidiga, reportagestrålande bilder

DN:s Olympiaredaktion

DN:s stora reporterstab i Helsingfors ger Er varje dag allsidiga stjärnreportage med dramatiska bilder. De förfogar över DN:s jättesnurrare på olika områden, vilket gör nyhetsförmedlingen så utförlig och snabb som den gärna kan bli. Sportchefen Rut Ekléw leder olympiaredaktionens arbete, Rit-Ola gör alla tiders "Rit-Olympiad" och Jolo förmedlar den rätta Olympiastämningen.

DN:s egna flygplan

står till olympiaredaktionens förfogande och sätts in mellan Helsingfors och Stockholm närhelst nyhetstjänsten behöver kompletteras.

Telefotobilder till DN på 6 ½ minut

Fotografer och Rit-Olas teckningar sändes direkt till DN med telefoto, dvs. per telefon, på 6½ min. Telegraf, telefon, teledlphone och telenrinter förmedlar det rikhaltiga materialet. Ur den snabba jättepressar strömmar de färdiga tidningarna ut med en fart av nära 200.000 ex. i timmen.

"Den stora kanonen",

DN-fotografernas telexsamera, ser Ni här nedan, gör det möjligt att även från långa avstånd tränga mitt upp i motivet och fånga närbilder med enastående skärpa och tydlighet. Dessutom är de övriga DN-fotografera med sedvanlig framtända med i främsta ledet på alla fronter.

Följ Olympiaden i

DAGENS NYHETER

Sveriges STÖRSTA *tidning*

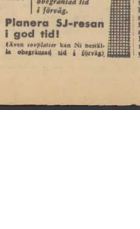

Nu behöver Ni inte stå för att få sitta...

kö som försvinner

Nu är det slut på förköpskön för sittplatsbiljetter.
Fr. o. m. 4 augusti kan Ni beställa *sittplatsbiljetter obegränsad tid i förväg.*

Planera SJ-resan i god tid!
(Även *soviatar* kan Ni beställa obegränsad tid i förväg)

Kostnadsfri telefonvakt för annonsörer efter text
Den som vill annonsera med svar till telefonnummer, men ej vill ha besvär med telefonsamtal kan ställa svaren till Dagens Nyheters "Telefonvar", som antecknar namn och adress på dem som ringer med anledning av annonsen. Ni erhåller närmare upplysningar om denna service på närmaste DN-kontor.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.